

Střípky z historie: 55. Kazatel František Brdlík vzpomíná

Sít víry spojuje lidi. Ozval se nám prasnovec kazatele Františka Brdlíka a poslal nám jeho osobní svědectví a fotografie.



Střípky z historie

Sít víry spojuje lidi. Velký ohlas mezi čtenáři u nás i ve světě má [Baptistická encyklopedie](#) a zejména životopisy kazatelů. Jejich potomci nebo vzdálení příbuzní nám pak s vděčností píší, že se mohli něco dozvědět o svém příbuzném.

Ozval se nám také prasnovec kazatele Františka Brdlíka, Scott Brdlik, František byl bratr jeho dědečka. Scott četl článek [František Brdlík \(1897 - 1994\)](#) v [Baptistické encyklopedii](#) na Síti víry a poslal nám Františkovo osobní svědectví a další fotografie.

Kazatel František Brdlík vzpomíná



kazatel František Brdlík

Narodil jsem se 31. března 1897 v Chicagu v Illinois, USA. Moji rodiče se poznali v Chicagu a měli zde svatbu. Narodilo se jim zde osm dětí. Čtyři děti jim zemřely v dětství, páté zemřelo v osmnácti letech v průběhu epidemie španělské chřipky. Moje sestra, která byla o tři roky starší než já, zemřela loni v zimě v 93 letech. Zůstali jsme jen my, můj mladší bratr Bill, který žije ve městě Green Lake ve Wisconsinu, a já. Je mi devadesát let.

Když mi bylo dvanáct let, přistěhovala se do našeho sousedství jedna rodina. Babička a dcera chodily do baptistického sboru českých baptistů. Babička chodila do sboru ráno a dcera večer.

Tyto dámy byly velmi přátelské. Babička vzala každou neděli odpoledne svůj zpěvník a Bibli a přišla k nám domů. Zpívala nám a snažila se mám vyprávět všechno, co slyšela dopoledne ve shromáždění.

Tato setkání brzy přerostla v malou nedělní školu, která pak bývala každé pondělí po škole. V naší oblasti bylo hodně českých rodin a všechno jsme měli v češtině. Takto to probíhalo u nás doma po dva roky.

Když mi bylo sedmnáct pozvala mě tato rodina na jedno zvláštní shromáždění. Moc se mi líbilo a výsledkem bylo, že jsem tam začal chodit každou neděli večer.

Jednou v neděli při večerním shromáždění jsem odpověděl na vnitřní volání, které jsem cítil. Byl to konec mého katolictví. Věřím však, že jsem se znovu zrodil ještě někdy dříve v té nedělní škole.

Každý večer jsem se modlil tak, jak jsem byl naučený v mé katolické církvi a potom byla příležitost, abych se modlil v baptistickém sboru, abych se ujistil, že to dělám správně.

Když skončila první světová válka, bylo velké volání po křesťanských pracovnících, kteří by šli sloužit do Československa. Slíbil jsem Pánu, že pokud mi otevře dveře, že půjdu. Když jsem to řekl ve sboru, všichni se smáli. Kvůli mé nemoci v dětství jsem totiž byl ostýchavý a uzavřený.

K mému překvapení se cesta otevřela, ale nebylo to prostřednictvím sboru nebo nějaké organizace.

Několik mých přátel v Brookfieldu v Illinois chtělo podporovat pracovníka v Československu. Když se dozvěděli, že jsem k dispozici, oslovili mě a zeptali se mě, zda bych měl zájem tam jít, kdyby mě podporovali. Řekl jsem jim, že to je touha mého srdce a oni se rozhodli, že mě budou podporovat.

Protože jsem neznal Písma, zapsal jsem se ke studiu na Moodyho biblickém institutu. Po dvou a půl letech studia jsem začal navštěvovat Northern Baptist Theological Seminary a byl jsem zde tak dlouho, dokud nebyli lidé v Brookfieldu vedeni Bohem, aby mě poslali do Československa.



František Brdlík se svou manželkou Vlastou Fialovou a s dcerou

V té době jsem se zasnoubil s Vlastou Fialovou, která také měla touhu jít pracovat do Československa, zvláště mezi dětmi. Vzali jsme se a na počátku roku 1923 jsem byl ordinován.

Pak jsme se přeplavili do Československa a žili jsme tam u paní Anny Janderové, kterou jsme znali z Chicaga, odkud se po válce vrátila do Československa.

Vyprávění o naší práci v Československu by zabralo hodně místa, ale chtěl bych o ní říci jen tolik, abyste si mohli udělat představu, jak vše Pán vedl.

Naším prvním problémem po příjezdu bylo zjistit, jak a kde máme začít naši službu. Nebyl tam žádný baptistický sbor, byli jsme tam sami.

Paní Janderová navrhla, abychom začali ve vesnici, která byla asi dvě hodiny chůze od našeho domova.

Zařídil jsem si povolení, mít shromáždění ve škole, ale byl problém, jak do něj dostat lidi.

Začali jsme chodit dům od domu a všude jsme dostávali stejné otázky: „Kdo jste a o čem to shromáždění bude?“

Když jsem jim řekl, že je zvu na náboženské setkání, dostával jsem nevyhnutelně stejnou odpověď: „Dejte nám pokoj. Máme dost náboženských pitomostí.“

Bylo mi řečeno, že asi dva roky před naším příjezdem tam byl mezi lidmi hořký náboženský konflikt.

Když byla vyhlášena náboženská svoboda, zahájila tam činnost nová církev, což způsobilo velké rozdělení mezi lidmi. Jeden manžel chtěl jít do nové církve, zatímco jeho žena chtěla zůstat v katolické církvi. Jejich děti byly mezi oběma. Nesouhlas eskaloval ve skutečných bojích v ulicích. Obě skupiny chtěly okupovat stejnou církevní budovu.

Bylo rozhodnuto, že obě skupiny by měly toto místo sdílet pro své bohoslužby, ale trvalo to jen krátce.

Jednou v neděli po ranní mši zamkli katolíci dveře a dali na ně ceduli: **Nevěřícím vstup zakázán!**

Když přišla druhá skupina a našla zamčené dveře, vylomila je a ceduli strhla. Kněz a správce budovy se jim snažil ve vstupu zabránit. Ale lidé z té skupiny ho chytli a doslova ho z budovy vyhodili na trávník před budovou.

Výsledkem byla velká rvačka, která skončila tím, že byli povoláni vojáci, aby zajistili pořádek. Vojáci zde zůstali šest měsíců, dokud se situace neuklidnila. Vůbec jsem o tom všem nevěděl.

Naše první shromáždění jsme měli v neděli odpoledne. Věděl jsem, že musíme v lidech vyvolat zájem o toto první shromáždění.

Moje žena a další dámy z našeho sboru zazpívaly několik písní.

Mluvil jsem na téma „**Která církev je spasitelná?**“ a založil ho na textu Marek 6, 22. Řekl jsem jim, že u nás v Americe máme přes 200 různých církví a že každá prohlašuje, že ona je tou pravou církví.

A pokračoval jsem, že pouze víra v Pána Ježíše Krista jako Spasitele a Pána může spasit každého člověka.

Vypadalo to, že se to lidem líbí a pozvali nás, abychom příště zase přišli.

Výsledkem naší snahy bylo, že několik lidí přijalo Krista jako svého Spasitele a později jsme měli krásné křestní shromáždění v nedaleké řece.

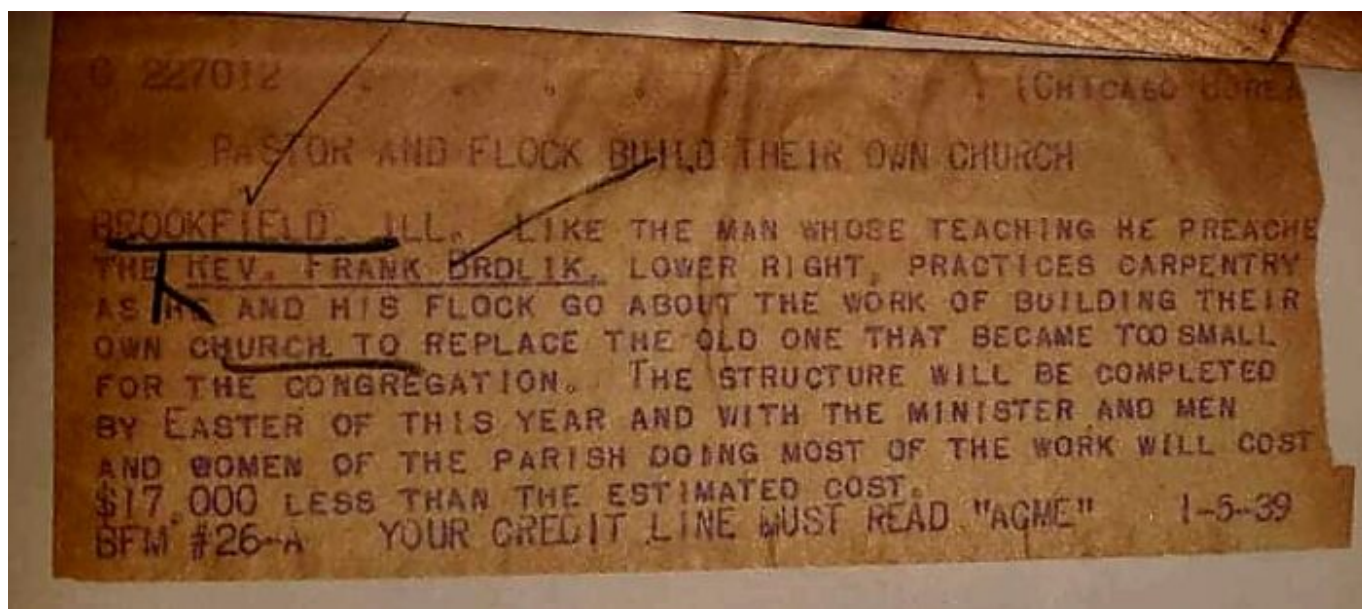
Jak nás lidé poznávali, zvali nás, abychom přicházeli a měli shromáždění v jejich vesnici. To jsme tam pak měli trvale.

Později jsme začali mít setkání ve městě, ve kterém jsme žili (Vysoké Mýto). Tato práce zde, pokud vím, pokračuje dodnes.

Stavba modlitebny ve Vysokém Mýtě



František Brdlík ovládal tesařské práce. Foto ze stavby v Brookfieldu v Illinois.



Kazatel a sbor si postavili svůj kostel. Zpráva z tisku o kazateli Františku Brdlíkovi a stavbě (úpravách) modlitebny baptistického sboru ve Vysokém Mýtě. František Brdlík ovládal tesařské práce a se svým sborem svépomocí vybudoval novou modlitebnu, ve které se baptisté scházejí dodnes.



Foto z Vysokého Mýta



Foto z Vysokého Mýta

Když přišla velká hospodářská krize, byli jsme povoláni, abychom se vrátili zpět do Ameriky. Sloužil jsem tři roky Pánu ve sboru na Throop Street v Chicagu. Pak jsem se vrátil do Brookfieldu a tam jsem sloužil čtrnáct let.

Starý sbor Lawndale Church byl bez kazatele a byl jsem povolán, abych ho převzal. Udělal jsem to neochotně. Později jsem se nervově zhroutil a doktor mi doporučil, abych opustil kazatelskou službu a opustil Chicago.

Rezignoval jsem na svou pozici a přestěhoval se do Portlandu v Tennessee a šest měsíců jsem dělal tesařinu.

Potom mě pozval sbor Hatch Hollow Baptist Church ve městě Union City v Pensylvánii, abych tam sloužil jako jejich kazatel. Přijal jsem jejich nabídku a začal tam sloužit, pracoval jsem zde osmnáct let, dokud jsem neodešel do důchodu.

Brzy po přestěhování do Hatch Hollow mi zemřela žena a byl jsem nerozhodný, co mám dělat. Sbor mě žádal, abych zůstal, a tak jsem tak učinil.

Později jsem se oženil s Irenou Gregorovou, která je malá postavou, ale má velké a silné srdce. Slovo „Ne“ jednoduše není v jejím slovníku. Udělá cokoli pro kohokoli, kdo potřebuje pomoc.

Jsem stále v Union City a ve svých 90. letech čekám, až zazní zvuk trub, který mě povolá do oné přítomnosti mého Pána a nebeské slávy.

František T. Brdlík

Zdroj:

časopis československých baptistů v USA a Kanadě *Glorious Hope* (Slavná naděje), prosinec 1987

Štěpán Křivánek

Pokud jste v článku zaznamenali chybu nebo překlep, dejte nám, prosím, vědět prostřednictvím kontaktního formuláře. Děkujeme!

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)